

КНИГА ВТОРА

ПРЕДАТЕЛСКО СЪРЦЕ

ХРОНИКИ НА ИЗБАВЕНИТЕ

М Е Р И П И Ъ Р С Ъ Н

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Heart of Betrayal*
Copyright © 2015 by Mary E. Pearson
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
© *Егмонт България*, 2020
Редактор Десислава Недялкова
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. “Фридьоф Нансен” 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2439-1

*На Кейт Фаръл, моя приятелка и редакторка,
и на Сиара от най-висок сан*

Сълзите ѝ летят с вятъра.
Тя ме зове,
а аз мога само да шепна:
ти си силна,
по-силна от болката си,
по-силна от скръбта си,
по-силна от тях.

Последните откровения на Гаудрел

ГЛАВА 1

ЕДНО БЪРЗО ДВИЖЕНИЕ.

Мислех, че това ще е напълно достатъчно.

Нож в корема.

И рязко завъртане за всеки случай.

Но докато Венда ме поглъщаше, а безформените ѝ стени и стотиците любопитни лица ме обграждаха отвсякъде, докато слушах дрънченето на веригите и скърцането на моста, спускащ се зад мен, откъсвайки ме от останалия свят, осъзнах, че всяко мое действие трябваше да е добре премерено.

Прецизно.

Ще ми е нужно много повече, не просто едно движение с нож, всяка моя стъпка трябваше да бъде внимателно обмислена. Ще ми се наложи да лъжа. Да печеля доверие. Да престъпвам неприятни граници. И търпеливо да преплитам всичко. А търпението не беше от силните ми страни.

Но най-напред и преди всичко трябваше да намеря начин да укротя подивялото си сърце. Да си поема дъх. Да изглеждам спокойна. Мирисът на страх озлобяваше вълците. Най-любопитните пристъпваха към мен, зяпайки ме с полуотворени

усти, разкриващи гнили зъби. Заинтригувани ли бяха, или ми се присмиваха?

Отвсякъде подрънкваха черепи. Хората се бутаха да надникнат и из гълпата се носеше тракане на сухи кокали – нанизани от дребни, избелели от слънцето черепи, бедрени кости и зъби се люшкаха по коланите им, докато се блъскаха едни други да ме видят. Да видят Рейф.

Знаех, че върви окован някъде зад мен, в края на процесията – двама пленници, а Венда никога не взимаше пленници. Поне досега. Бяхме не просто любопитна гледка, а врагът, когото никога не бяха виждали. Точно такива бяха те и за мен.

Минавахме покрай безброй щръкнали към небесата кули, пластове извити каменни стени, почернели от сажди и старост и пълзящи като мръсни зверове. Град на разруха и странни приумици. Грохотът на реката заглъхваше зад мен.

Ще измъкна и двама ни.

Рейф вероятно започваше да се съмнява в собственото си обещание.

Минахме през още една поредица от масивни нащърбени порти, чиито железни решетки като прогнили зъби се отвориха мистериозно пред нас, сякаш някой вече ни чакаше от другата страна. Процесията ни се смаляваше, защото групи войници се отцепваха в различни посоки, стигнали вече дома си. Изчезваха по криволичещи пътечки в сянката на високите стени. *Чиевдарът* продължаваше да води останалите, а каруците с военна плячка все така подрънкваха пред мен, докато навлизахме в сърцето на града. Дали Рейф още вървеше някъде зад мен, или го бяха завлекли в някоя от мизерните улички?

Кейдън слезе от коня си и тръгна до мен.

– Почти стигнахме.

Внезапно ми прилоша. Уолтър е мъртъв, напомних си. *Брат ми е мъртъв*. Нямахше какво друго да ми отнемат. Освен Рейф. Вече не мислех само за себе си. А това променяше всичко.

– И *къде* стигнахме?

Постарах се да прозвуча спокойно, но думите ми се изсипаха дрезгави и на пресекулки.

– Отиваме в Светилището. То е нещо като вашия кралски двор. Тук се срещат водачите.

– Включително и комисарят.

– Нека аз говоря, Лия. Поне този път. Моля те, не казвай и дума.

Погледнах го. Челюстите му бяха напрегнати, а веждите – свъсени, сякаш го болеше главата. Притесняваше се от срещата със *своя* главнокомандващ? Опасяваше се от това, което мога да кажа? Или се страхуваше какво ще направи комисарят? Дали щеше да приеме неизпълнението на заповедта да ме убие като държавна измяна? Русата коса на Кейдън висеше на мазни, морни кичури и вече покриваше раменете му. Лицето му лъщеше от мазнина и мръсотия. От доста време не бяхме виждали сапун, но това беше най-малката ни грижа.

Стигнахме до друга порта, висока, плоска стена от желязо, осяяна с гвоздеи и процеци за наблюдение, през които надничаха очи. Чух викове иззад желязото и звън на тежка камбана. Звукът прокълня в мен, карайки зъбите ми да тракат.

Зу виктара. Бъди силна. Вирнах брадичка по-високо, сякаш пръстите на Рийна я повдигаха. Желязната стена бавно се разцепи на две и крилата ѝ се плъзнаха назад, пропускайки ни в огромна открита площ, безформена и мрачна като останалата част от града. От всички страни беше заобиколена със стени, кули и изходи към тесни улици, губещи се в сенките. Назъбени въздушни проходи се кръстосваха над главите ни и сякаш се поглъщаха един друг, сливайки се ведно.

Чиевдарът вървеше най-отпред, а каруците се нижеха след него. Стражите от вътрешния двор извикаха за поздрав и нададоха ликуващи крясъци при вида на богатата плячка от мечове, седла и грамадата лъскави трофеи – всичко, което беше

останало от брат ми и бойните му другари. Гърлото ми се стегна при мисълта, че скоро някой от тях щеше да носи ножницата на Уолтър и меча му.

Впих пръсти в дланите си, но не ми бяха останали нокти, които да пробият плътта ми. Всичките бяха изпочупени до живеца. Натиснах голите, разранени върхове на пръстите си и свирепа болка разтърси гърдите ми. Не очаквах, че ще приема толкова тежко нищожната загуба на ноктите ми, особено в сравнение с колосалната трагедия, пред която бях изправена. Все едно някой се подиграваше с мен, че не разполагах с нищо, дори с нокти, за да се отбранявам. Единственото, което притежавах, беше тайно име, което в момента ми се струваше също толкова безполезно, колкото и титлата ми. *Намери начин да го използваш, Лия*, си казах. Но още докато изричах думите в главата си, усетих как увереността ми се топи. От действията ми вече зависеше много повече, отколкото преди няколко часа. Всяко мое действие сега можеше да коства живота на Рейф.

Разнесоха се заповеди кървавото съкровище да бъде внесено вътре и цял куп момчета, по-млади от Ибън, дотърчаха с малки двуколки, помагайки на стражите да прехвърлят товара. Чиевдарът и личната му свита слязоха от конете си и се изкачиха по стълбище, водещо към дълъг проход. Момчетата ги последваха с препълнените колички по успоредната на стълбището рампа, напрягайки тънките си ръце под тежестта им. Някои от трофеите все още бяха покрити с кръв.

– Натам е Залата на Светилището – посочи след момчетата Кейдън.

Да, определено беше напрегнат. Долавях го в тона на гласа му. Щом дори той се страхуваше от комисаря, какъв шанс имах аз?

Спрях и се обърнах да потърся Рейф сред колоната от войници, прииждащи през портата, но видях само Малич, който водеше коня си точно зад нас. Той ми се ухили с белязано от нападението ми лице.

– Добре дошла във Ванда, принцесо – подхвърли с насмешка. – Обещавам ти, че сега нещата ще стоят съвсем различно.

Кейдън ме издърпа до себе си.

– Не се отдалечавай – прошепна ми. – За твое добро.

Малич се изсмя, доволен от заплахата си, но този път знаех, че е прав. Нещата вече наистина щяха да стоят различно. Много по-различно, отколкото той изобщо можеше да си представи.